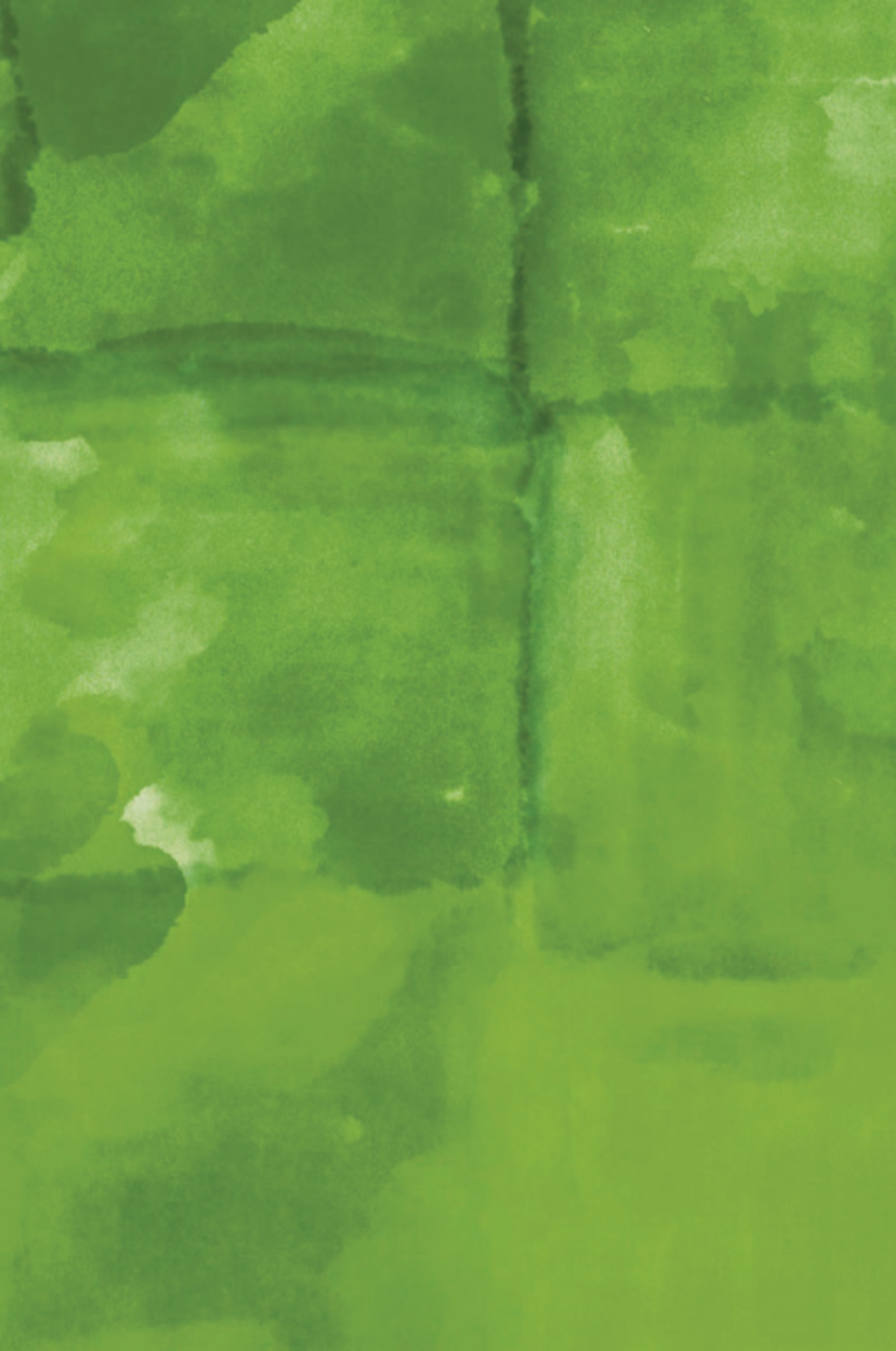

ΝΙΚΟΣ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ ΜΠΟΝΑΝΟΣ

Το όνομά μου είναι... Κική Δημουλά

εικονογράφηση: ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΟΖΟΥ

© 2024, Νίκος Μαθιουδάκης, Μάνος Μπονάνος για το κείμενο

© 2024, Αγγελική Μπόζου για την εικονογράφηση

© 2024, Εκδόσεις Ίκαρος

Υπεύθυνος σειράς – Επιστημονική επιμέλεια: Νίκος Μαθιουδάκης

Έρευνα – Κείμενα: Νίκος Μαθιουδάκης & Μάνος Μπονάνος

Επιμέλεια – Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος γραφικές τέχνες Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση Σεπτέμβριος 2024

ISBN 978-960-572-696-6

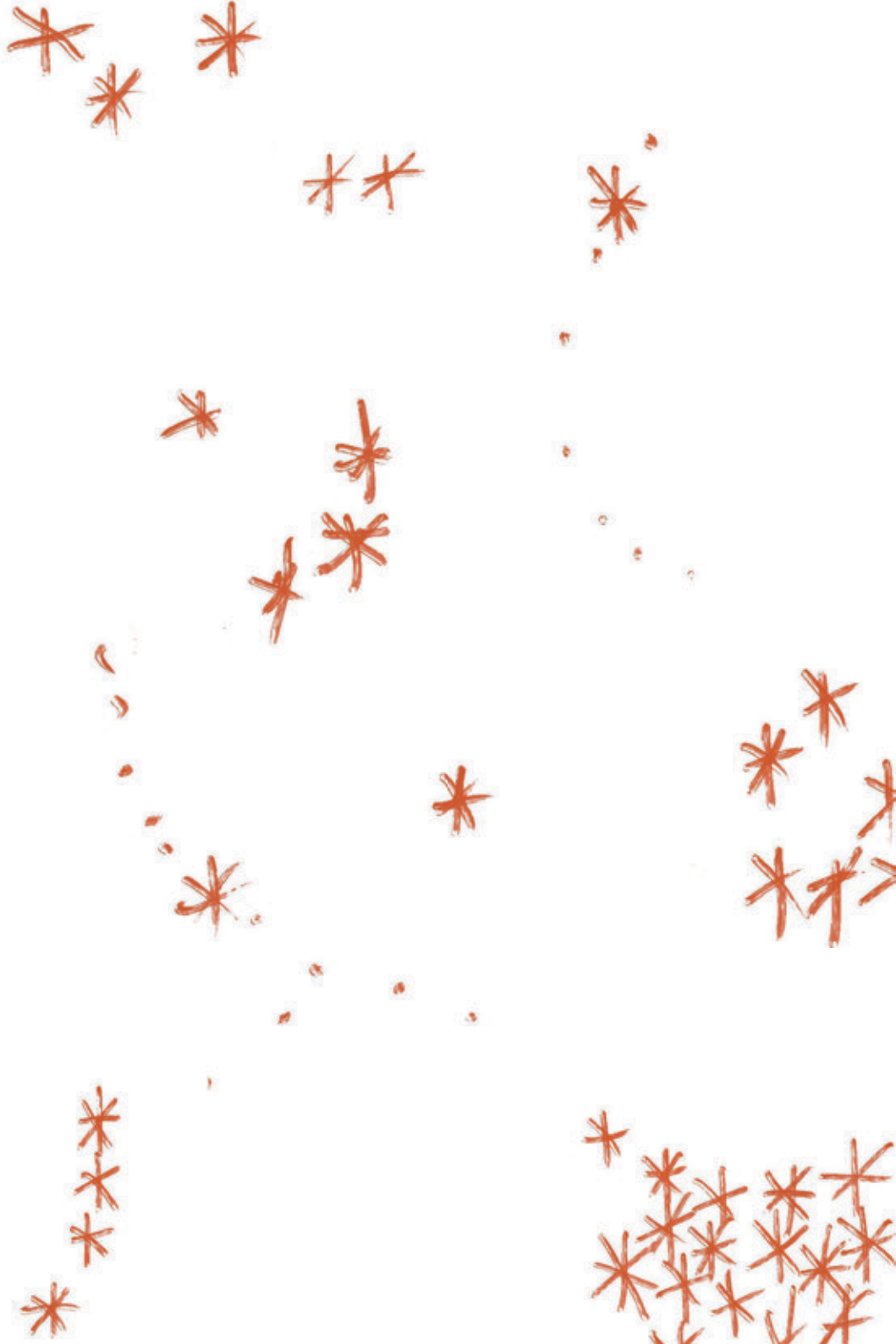
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ | ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ | Τ: 210 3225152 | www.ikarosbooks.gr

ΝΙΚΟΣ ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ ΜΠΟΝΑΝΟΣ

Το όνομά μου είναι...
Κική Δημουλά

εικονογράφηση: ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΟΖΟΥ

The page is decorated with numerous hand-drawn orange stars of varying sizes and orientations. Some are clustered together, while others are isolated. A few small orange dots are also scattered across the page, particularly near the bottom right.

Μέρος Α':
Ο άνθρωπος

Το όνομά μου είναι...

Το όνομά μου είναι Κική Δημουλά. Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1931 και μεγάλωσα στην Κυψέλη. Ήμουν καλή μαθήτρια, αλλά αδύναμη στα μαθηματικά. Τελειώνοντας το γυμνάσιο, λαχτάρησα να ανεξαρτητοποιηθώ, ξεκίνησα να εργάζομαι στην Τράπεζα της Ελλάδος. Έμεινα εκεί για είκοσι πέντε χρόνια. Στα είκοσι ένα μου, παντρεύτηκα τον πολιτικό μηχανικό και ποιητή Άθω Δημουλά. Τον αγάπησα πολύ. Κι εκείνος επίσης. Μαζί του απέκτησα δύο παιδιά, τον Δημήτρη και την Έλση.

Με τον Άθω και τα παιδιά ταξιδέψαμε αρκετά. Τ' αγαπώ τα ταξίδια, σχεδόν όσο την ποίηση. Μα πιο πολύ αγαπώ τη γλώσσα. Με αφήνει να παίζω μαζί της, να πειράζω τα σύμφωνα και να γελάνε τα φωνήεντα, να ανοίγω τα σεντούκια της.

Είμαι μια γυναίκα παραδοσιακή, μια γυναίκα ποιήτρια. Λατρεύω τα γλυκά και καπνίζω υπερβολικά. Πολλές φορές νιώθω σαν τα ποιήματα να μην τα γράφω εγώ, αλλά να μου τα υπαγορεύει μια πολύ βιαστική

ανησυχία. Και μόνο αφού τα καθαρογράψω παρεμβαίνω, αναγκαστικά: να προσθέσω μια λέξη εδώ, μια φράση εκεί, δική μου. Γιατί, τι να τον κάνει ο άνθρωπος κατάμονος τον εαυτό του όλο; Πρέπει να δώσει...

Παιδικά χρόνια

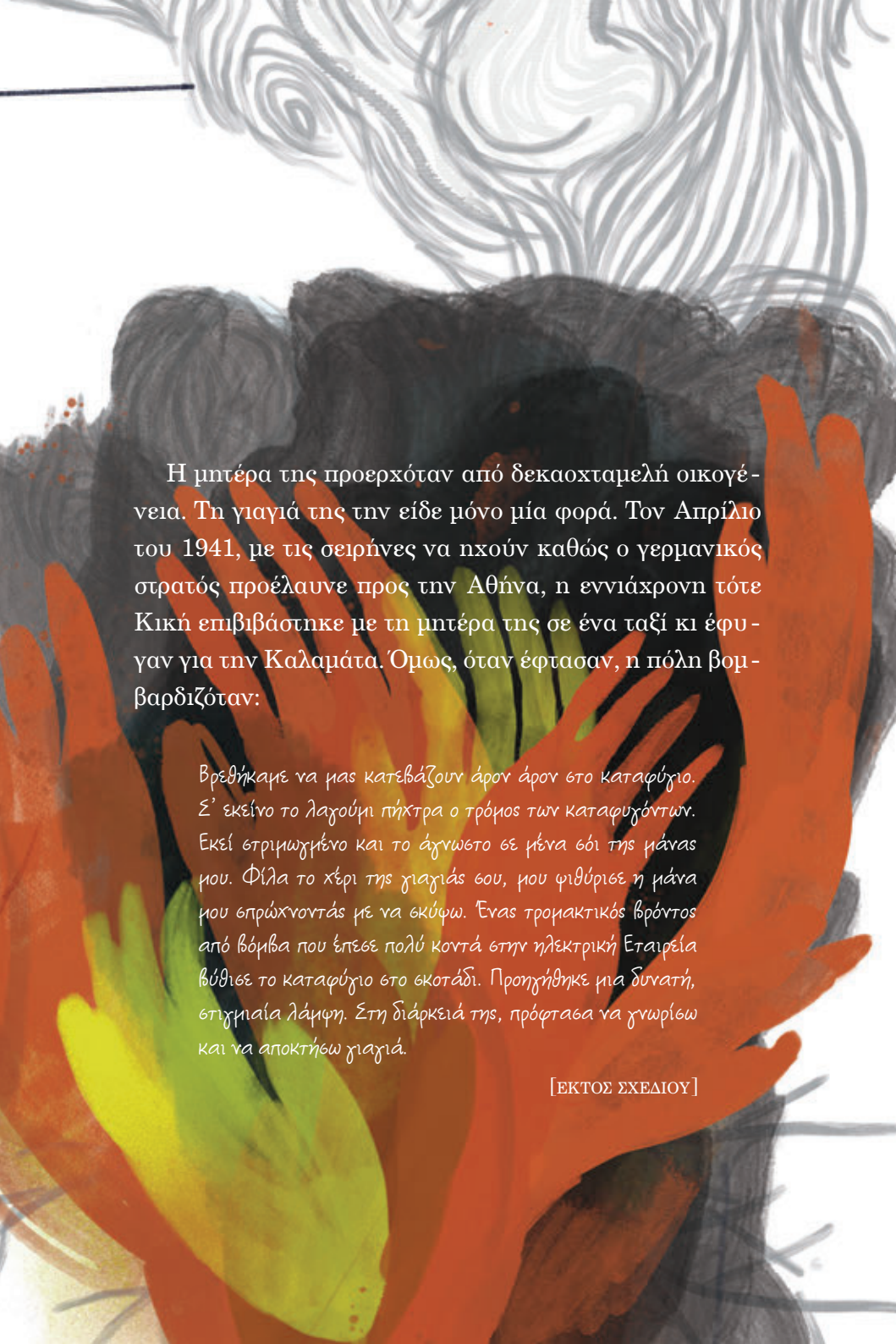
...πρωτοπαρουσιάστηκα μια μέρα στα όνειρα, μ' ένα θράσος, για μ' ένα θράσος. «Άμα μεγαλώσω, θα είμαι, θα κάνω, θα πάρω, θα πάω, θα έχω, θα 'ρθει, θα είμαστε, θα φτάσω, θα γίνω, θα γίνω...»

[ΕΚΤΟΣ ΣΧΕΔΙΟΥ]

Η Βασιλική Ράδου, όπως ήταν το πατρικό της όνομα, γεννήθηκε στην Αθήνα, κόρη του Χρήστου Ράδου και της Ελένης Καλαμαριώτη, με καταγωγή από τη Μεσσήνη. Οι γονείς έδειχναν μια μυστήρια, ακατανόητη για εκείνη αυστηρότητα: δεν της επέτρεπαν να πηγαίνει στις σχολικές εκδρομές, να βλέπει ταινίες στο σινεμά ή να «χασομερά» μαθαίνοντας πιάνο, και δεν την άφησαν να σπουδάσει, αν και το ήθελε πολύ.

Φοίτησε στο 6ο Γυμνάσιο Θηλέων της Κυψέλης. Οι εκθέσεις της ήταν υποδειγματικές: η φιλόλογος τις διάβαζε φωναχτά στην τάξη. Με τους αριθμούς όμως η Κική χρειαζόταν βοήθεια. Έτσι, σε ηλικία 14 χρονών, ξεκίνησε ιδιαίτερα μαθήματα με τον γιο της φιλόλογου της, τον Άθω Δημουλά.

Η μητέρα της προερχόταν από δεκαοχταμελή οικογένεια. Τη γιαγιά της την είδε μόνο μία φορά. Τον Απρίλιο του 1941, με τις σειρήνες να ηχούν καθώς ο γερμανικός στρατός προέλαυνε προς την Αθήνα, η εννιάχρονη τότε Κική επιβιβάστηκε με τη μητέρα της σε ένα ταξί κι έφυγαν για την Καλαμάτα. Όμως, όταν έφτασαν, η πόλη βομβαρδιζόταν:

Βρεθήκαμε να μας κατεβάζουν άρον άρον στο καταφύγιο. Σ' εκείνο το λαχούμι πήχτρα ο τρόμος των καταφυγόντων. Εκεί στριμωγμένο και το άγνωστο σε μένα όμι της μάνας μου. Φίλα το χέρι της χιαχιάς σου, μου φιθύριζε η μάνα μου επρώχνοντάς με να εκύψω. Ένας τρομακτικός βρόντος από βόμβα που έπεσε πολύ κοντά στην ηλεκτρική Εταιρεία βύθισε το καταφύγιο στο σκοτάδι. Προηγήθηκε μια δυνατή, στιγματιά λάμψη. Στη διάρκειά της, πρόφτασα να χωνώριω και να αποκτήσω χιαχιά.

[ΕΚΤΟΣ ΣΧΕΔΙΟΥ]